

komme lidt op over denne Grænse, at drive Produktionen i det Omfang, at de kunne optage Konkurrencen med de andre. Et Brænderi, som producerer 50,000 Potter, skal svare en Afgift af 45,000 Kr., et Brænderi, som producerer 55,000 Potter, skal svare 10,000 Kr. mere, altsaa af de 5000 Potter i Virkeligheden faktisk 2 Kr. pr. Pot. Dette er et Forhold, som vil være ganske umuligt, og ved den saaledes foreslaaede Grænse er der derfor al Udsigt til, at der vil blive et meget stort Spring imellem de mindre Brænderier paa indtil 50,000 Potters Produktion og de meget store Brænderier medens de mellemliggende ikke ville kunne bestaa, og det er et Spørgsmaal, om det er saa særdeles heldigt. Jeg anser det i det hele taget for tvivlsomt, om denne Begunstigelse er vel motiveret. Jeg kunde forstaa det, dersom den særlig kom Landbrænderierne til gode, dersom man vilde søge at virke til, at Landbrænderier kunde bestaa, fordi denne Produktion maatte anses for mere naturlig for dem. Men Forholdet er det, at vi kun have her i Landet 6 Landbrænderier, og at deres gennemsnitlige Produktion er over 125,000 Potter 8 Graders Brændevin, og saa vil i hvert Fald kan enkelte af disse kunne komme ned under Grænsen. Dertil kommer, at det vistnok maa siges, at det for en stor Del netop er de smaa Brænderier, som have mest paa deres Samvittighed med Hensyn til Drikkælbigheden, fordi de producere en mindre ren Vare, en fufelholdig Brændevin, som netop er den, der forarsager den flettere Beruselse, der vækker de daarlige Lidenskaber, og det er derfor vistnok et Spørgsmaal, om man ikke, naar man vil give de smaa Brænderier en saadan Begunstigelse, som det her foreslaas, i hvert Fald dertil burde knytte en Pligt til at saa deres Produktion saaledes rektificeret, at den bliver en mindre skadelig Vare, end den ellers kan forudsættes at være.

Over for det hele Forslag rejser sig et Spørgsmaal, som jeg ikke her skal komme nærmere ind paa, men dog ikke vil unblade at pege paa, det er Spørgsmaalet, om ikke den rette Vej at gaa over for Brændevinsbrændingen og Brændevinsafgiften vilde være at indføre et Brændevinsmonopol. Jeg skal, som sagt, ikke her komme nærmere ind paa det, jeg tilstaar, at jeg heller ikke i Djeblicket er tilstrækkelig kendt med Forholdene i saa Henseende til at turde udtale en bestemt Mening. Jeg ønsker blot at nævne dette Spørgsmaal for at bringe det under eventuel Forhandling. Jeg er enig med det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (Meergaard) i den Udtalelse, han frem-

kom med i Gaar Aftes over for det ærede Medlem for Rjøbenhavns 11te Valgkreds (S. Olsen), som havde talt om et Tobaksmonopol. Men jeg vil gøre opmærksom paa, at naar det ærede Medlem for Randers Amt udtalte, at selv Bismarck ikke havde formaaget at gennemføre et Tobaksmonopol, kan der i Modsætning dertil henvises til, at Brændevinsmonopolet er gennemført i det frie Sveits, og at man der synes at være veltilfreds med Resultatet.

Jeg begærede i øvrigt Ordet, den Gang det ærede Medlem for Slagelse (Røedt) talte og begyndte sine Udtalelser med en Smødegaaelse af noget af det, jeg havde sagt. Jeg skal imidlertid straks bemærke, at det ikke er min Agt her at komme ind paa hele det lange Foredrag, det ærede Medlem for Slagelse holdt for os, idet jeg tror, at det allermeest deraf aldeles ingen Betydning har for den foreliggende Sag. Det kan virkelig ikke tjene til Belysning af de Spørgsmaal, som i Djeblicket ere Genstand for Strid, at henviser til, hvad der er sket og sagt i forrige Aarhundrede, og hvad der er kommet frem under helt andre Forhold i andre Lande over for en Bestyttelse af en helt anden Karakter og af et helt andet Omfang, end vi kende. Men en almindelig Bemærkning, vil jeg dog gøre over for de fremkomne Udtalelser, og særlig over for den, der jo som oftest gøres gældende fra den Side, hvortil det ærede Medlem hører, nemlig Henvisningen til Frihandelsbevægelsen i England. Jeg ønsker da her at gøre opmærksom paa, at Forholdene i England vare saa vidt forskellige fra de nuværende Forhold i Danmark, at man ogsaa her maa være meget varsom med at drage ligefremme Slutninger fra Forholdene i England. Det, der rejste Kampen mod Bestyttelsen i England, var den enorme Bestyttelse paa Landbrugsprodukter. Det var den uhyre Pris paa Korn, som var bleven Resultatet deraf, der gjorde det omtrent umuligt for Industrien at optage Konkurrencen med Udlandet. Forholdet var jo det, at Kornloven af 1828, som nedsatte Bestyttelsen, gik ud fra, at en Pris af over 30 Kr. pr. Tønde Hvede maatte betragtes som den normale Pris, som man ikke maatte komme ned under, og Forholdet var det, at for Tiaaret 1821—30 var Hvedeprisen i England, angivet i dansk Maal og Pris, gennemsnitlig 25½ Kr. pr. Tønde, medens den samtidig i Frankrig var mellem 18 og 19 Kr., og dette gjorde det overordentlig vanskeligt for de engelske industri-drivende at optage Konkurrencen. Derfor ser man ogsaa det Særlynd, at hele Frihandelsbevægelsen i England overvejende